

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/8/2019
Identifikačné číslo spisu: 1110230335
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1110230335.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N., advokáta so sídlom v H., zastúpeného JUDr. Janou Polakovičovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Studenohorská 42, proti žalovanej 1/ N. bývajúcej vo D. zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., v mene ktorej koná JUDr. Michal Mandzák, so sídlom v Bratislave, Zámocká 5, IČO: 35 943 882, 2/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4 C 151/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. novembra 2017, sp. zn. 11 Co 41/2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná 1/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 13. novembra 2014 č. k. 4 C 151/2010-288 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal: a/ určenia, že časť prednesu žalovanej 1/ dňa 15. októbra 2009 na 41. schôdzi Národnej rady SR, v ktorej ako ministerka spravodlivosti SR povedala: „Predstavím vám dvoch lídrov a potom ešte pár prípadov stíhania. Pani N., hlavná predstaviteľka piatich viet sa ešte pred nedávnom volala pani G.. Verejnosti sa zviditeľnila tým, že ako jediná predsedníčka senátu rozhodla v neprospech štátu v kauze tzv. S. zmeniek, ktoré opozícia neustále kritizovala. Štát by mal podľa nej za zmenky zaplatiť pol miliardy korún. Dovoľm si použiť slová človeka, ktorý už nie je medzi nami a si ho osobne za jeho prácu vážim. Ide o pána N., ktorý získal informácie o tejto sudkyňi, postavil sa voči nej a podal 1. júla 2006 na ňu trestné oznámenie za kauzu S. zmeniek. K rozhodnutiu dospel, keď videl úplný záznam z rozhovorov, ktoré poskytla sudkyňa G. a obhajca Union banky Z. v Slovenskej televízii. Citujem tlačovú besedu N.. Citát: v týchto kontroverzných výpovediach je dostatok dôkazov pre podozrenie z trestného činu prijatia úplatku ... koniec citátu“ je neoprávneným zásahom do práva žalobcu na ochranu osobnosti, b/ uložiť povinnosť žalovanému 2/ sa za vyššie uvedené výroky žalovanej 1/ ako bývalej ministerky spravodlivosti SR, ospravedlniť, c/ uložiť povinnosť žalovanému 2/ v lehote do 60 dní od právoplatnosti rozsudku oznámiť všetkým poslancom Národnej rady SR text výroku rozsudku a d/ vysloviť, že žalobca má právo

zverejniť rozsudok v dvoch denníkoch vydávaných v Slovenskej republike na náklady žalovanej 1/. Súd prvej inštanície posudzoval výroky žalovanej 1/, ktoré urobila v rámci svojho prednesu na 41. verejnej schôdzi NS SR ako výroky prednesené fyzickou osobou, teda nie ako podpredsedníčkou vlády a ministerkou spravodlivosti, keďže išlo o prejav k návrhu skupiny poslancov na vyslovenie nedôvery k jej osobe a nejednalo sa o oficiálne stanovisko ministerstva, v tejto súvislosti vyhodnotil námietku žalovanej 1/ o nedostatku jej vecnej pasívnej legitímácie za nedôvodnú. Keďže uvedená úvaha zároveň vylučovala pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 2/, žalobu proti nemu zamietol. Dospel k záveru, že žalobcom označené výroky žalovanej 1/ bolo potrebné považovať za skutkové tvrdenia, nie za hodnotiace úsudky, čo vyplynulo z formulácie vyjadrenia žalovanej 1/, v ktorom iba konštatovala určité fakty bez toho, aby ich hodnotila. Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných, teda subjektívnych kritérií, k čomu však v tomto prípade nedošlo. Pokiaľ ide o časť výroku, ktorým žalovaná 1/ citovala z tlačovej besedy N., súd prvej inštanície dospel k záveru, že boli pravdivé. Žalobcu považoval za relatívnu osobu verejného záujmu, a to vzhľadom na jeho prevzatie právneho zastupovania strany konania v kauze, ktorá bola predmetom verejného záujmu a celospoločenskej diskusie. Vyvodil, že takáto osoba musí strpieť väčší zásah do osobnostných práv a skonštatoval, že skutkové tvrdenie ako také v spojitosti s ďalším skutkovým tvrdením o nezačatí trestného stíhania, nebolo možné považovať za zásah do osobnostných práv žalobcu spôsobilý vyvolať mu ujmu. V tomto ohľade preto nemal za podstatné, či osoba žalobcu je osobou verejného záujmu, keďže samotné skutkové tvrdenie posúdil ako nespôsobilé vyvolať ujmu žalobcovi. Žalovaná 1/ iba konštatovala skutočnosti, ktoré boli už zverejnené, boli predmetom verejnej diskusie, pričom zároveň bolo zo strany žalovanej 1/ konštatované akým spôsobom bola vec trestného oznámenia skončená. N. informoval na tlačovej besede o svojich zisteniach, ktoré ho viedli k podaniu trestného oznámenia na sudkyňu, a to po zhladnutí rozhovorov s ňou a žalobcom. Skutočnosti spomenuté vo vystúpení žalovanej 1/ sa skutočne stali a táto len na ne poukázala, a teda nebolo možné vyvodit', že žalobca bol označený za osobu poskytujúcu úplatok. Záverom dospel k záveru, že žalobe o ochranu osobnosti nebolo možné vyhovieť, keď výroky žalovanej 1/ nepovažoval za neoprávnené a spôsobilé negatívne dopadnúť na osobu žalobcu a narušiť alebo ohroziť jeho osobnostné práva, preto mu ani v danom prípade neprináleží ochrana spočívajúca v priznaní primeraného zadosťučinenia. Vzhľadom k uvedenému nepovažoval za potrebné vykonať žalobcom navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov N. a ako nadbytočné ich zamietol. Rovnako súd prvej inštanície nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie navrhnuté stranami, a aj tieto ako nadbytočné zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 14. novembra 2017 sp. zn. 11 Co 41/2015 rozsudok súdu prvej inštanície potvrdil, žalovaným 1/, 2/ priznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, keď tento dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky, majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal aj s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštanície. Doplnil, že predmetom sporu je nárok žalobcu uplatnený podľa § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktorý priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákonne podáva výpočet konkrétnych foriem relevantných zásahov, stanovuje ale znaky správania zasahujúceho do osobnosti. V prejednávanom prípade súd prvej inštanície posudzoval žalobcom označené výroky žalovanej 1/, ktoré urobila dňa 15. októbra 2009 v rámci svojho prednesu na 41. verejnej schôdzi NS SR v prejave k návrhu skupiny poslancov na vyslovenie nedôvery jej osobe. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštanície v tom, že označený prejav, ktorý predniesla žalovaná 1/ ako fyzická osoba vo svojom mene a nie ako podpredsedníčka vlády a ministerka spravodlivosti. Uvedená skutočnosť mala bez ďalšieho za následok právnu bezzákladovosť žaloby uplatnenej proti žalovanému 2/. Vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia žalobcom namietaných vyjadrení žalovanej 1/ považovaných súdom prvej inštanície za skutkové tvrdenia, sa odvolací súd rovnako stotožnil s názorom súdu prvej inštanície, a to čo do hodnotenia ich pravdivosti, ktoré podrobne rozobral a odôvodnil. Z výrokov žalovanej 1/ posudzovaných v kontexte celého obsahu prejavu nemožno

vyvodit', že by v ňom bol žalobca označený za lídra a ani za osobu poskytujúcu úplatok. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených § 11 a nasl. OZ. Aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa citovaných ustanovení a povinnosť súdom uložené sankcie znášať, musia byť obe tieto náležitosti splnené. V posudzovanom prípade, v ktorom z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by označenými výroky žalovanej 1/, došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu, sa súd prvej inštancie správne nezaoberal proporcionalitou pri kolízii práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti. Dovolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o zamietnutie ďalších návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zotrvával na svojom tvrdení, že žalovaná 1/ predniesla svoje tvrdenia na pôde NR SR ako ministerka spravodlivosti a podpredsedníčka vlády, za ktoré zodpovedá aj po skončení svojej funkcie. Skutočnosť, že žalovaná 1/ vystupovala vo významnej štátnej funkcii, teda reprezentantky vlády a súčasne rezortu, ktorý reprezentovala, a to umocňuje závažnosť jej výrokov a ich prípadnú vierohodnosť o osobe žalobcu. Tvrdenia žalovanej 1/ sú nielen hrubo znevažujúce osobu a profesionálnu česť žalobcu, majúce charakter skutkových tvrdení, ale sú aj plné neodborných právnych lapsusov. Súdny v rozpore s judikatúrou nesprávne vyhodnotili aj skutočnosť, že vyjadrenia žalovanej 1/ sú skutkové tvrdenia a nie hodnotiace úsudky, t. j. nevyjadrujú subjektívny názor žalovanej 1/. Uviedol, že neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé, alebo pravdu skresľujúce tvrdenie, ktoré zasahuje do práv chránených ustanoveniami Občianskeho zákonníka, pričom je bezvýznamné, či pôvodca týchto tvrdení si bol vedomý alebo nie nepravdivosti svojich tvrdení, alebo či išlo o preberanie poznatkov od iných subjektov. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 1941/2007, sp. zn. 28 Cdo 662/2002 a sp. zn. 28 Cdo 1410/2002. Skutkové tvrdenie sa musí opierať o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorú možno zistiť pomocou dokazovania, a ktorého pravdivosť je overiteľná. V danom prípade skutočnosť o existencii dôkazov, ktoré neopodstatnene uviedol N. a nekriticky citovala žalovaná 1/ pre podozrenie z trestného činu prijatia úplatku, a teda aj zo strany osoby žalobcu poskytovaného bolo možné dokázať v trestnom konaní, čo sa však nestalo. Osočujúci výrok N. voči osobe žalobcu, ktorý nekriticky prevzala žalovaná 1/ bol motivovaný sporom, ktorý viedol proti N. vo veci ochrany osobnosti, ktorý skončil v neprospech N., ktorý bol zaviazaný sa ospravedlniť a uhradiť vysokú nemajetkovú ujmu, čo zrejme motivovalo nepriateľstvo menovaného voči žalobcovi. Súdny nesprávne posúdili aj otázku, či advokát je osobou verejného záujmu. Z rozhodnutia súdu vyplýva, že advokáta považujú za osobu údajne relatívneho verejného záujmu vzhľadom na prevzatie kauzy, ktorá bola predmetom verejného záujmu a celospoločenskej diskusie. Podľa názoru dovolateľa advokát je súkromnou osobou, ktorá nie je ani politikom, ani verejným činiteľom, je podnikateľom a ako taký nie je verejným činiteľom. Zásah do práva na ochranu osobnosti advokáta je o to horší, že podľa § 18 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii advokát je povinný pri výkone advokácie konať čestne a svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Ďalšou spornou otázkou, ktorú nesprávne vyhodnotili súdy, je posúdenie skutkových tvrdení o žalobcovi na 41. verejnej schôdzi NR SR dňa 15. októbra 2009 zo strany žalovanej 1/ mala preukázať, že mala a/ rozumné dôvody sa spoliehať na pravdivosť informácie, ktorú šírila, b/ že podnikla dostupné kroky k tomu, aby si overila pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šírila v parlamente o žalobcovi, ktorou ho pred najvyšším zastupiteľským plénom urážala slovami „...predstavím Vám dvoch lídrov a ešte pár prípadov stíhania, trestný čin poskytovania úplatku sudkyňi“. Žalovaná 1/ nespĺnila ani jednu podmienku, aby si overila opodstatnenosť skutkových tvrdení, ktoré šírila pred poslancami parlamentu. Ak by to bola urobila, bola by zistila, že proti podobnému útoku sa žalobca už bránil žalobou proti vydavateľovi v konaní pred Okresným súdom Bratislava I a bol úspešný. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná 1/ sa k predmetnému dovolaniu vyjadrila a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

dovolanie žalobcu odmietol, a to v zmysle ustanovenia § 447 písm. f/ CSP. Žalovaný 2/ sa nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, a to z nasledovných dôvodov.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti CSP, kedy tiež treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci ktorého konania by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 140/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 134/2018, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto

právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým, ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 124/2018, sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

16. Preto dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, teda či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákonom predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

17. Dovolací súd preskúmaním obsahu dovolania zistil, že dovolateľ si nesplnil túto povinnosť, keď nekonkretizoval, neformuloval právnu otázku, neuviedol konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd odchyľil, a tiež neuviedol, v čom sa odvolací súd v prejednávanej veci odchyľil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ uviedol rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, dovolací súd pripomína, že podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolacím súdom sa rozumie Najvyšší súd SR.

18. Žalobca v dovolaní síce formálne označil za dovolací dôvod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, vychádzajúc z obsahu dovolania v skutočnosti vyčítal odvolaciemu súdu nedostatočne zistený skutkový stav, keď nevypočul všetkých navrhovaných svedkov a nevykonal všetky stranami navrhnuté dôkazy, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

19. Za týchto okolností dovolací dôvod nebol dovolateľom vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, čo znamená, že žalobca žiadnym spôsobom nevyargumentoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ktoré v dovolacom prejave uviedol. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f/ CSP).

20. Najvyšší súd preto konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP, dovolanie žalobcu odmietol.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.